DZIENNIK URZĘDOWY

POWIATU PIŃCZOWSKIEGO.

Prenumerata kwartalnie 3 Kor. Nr. 8. Pińczów, dnia 1. sierpnia 1917.

101.

Zasiłki na cele dobroczynne.

By przyjść z pomocą cierpiącej niedostatek ludności, jakoteż dla poparcia rozwoju instytucyi ogólno-użytecznych i dobroczynnych ofiarowała c. i k. Komenda powiatowa w miesiącu lipcu 1917 r. następujące kwoty na cele humanitarne:

1) Powiatowemu Komitetowi ratunkowemu do rozdziału między potrzebujących zapomóg za pośrednictwem gminnych Komitetów ratunkowych . . . . . . K 9720.—

2) Na urządzenie kuchni ludowej dla izraelitów w Pińczowie . . . . K 2000.—

3) Dla szpitala izolacyjnego w Pińczowie . . . . K 500.—

4) Dla szpitala św. Juliana w Pińczowie . . . . K 1250.—

5) Na doraźne zasiłki dla różnych potrzebujących osób . . . . K 110.—

102.

Ustanowienie Krajowej Rady Gospodarczej.

(Rozporządzenie z dnia 23-go czerwca 1917 r., Nr. 58).

Na podstawie upoważnienia Jego Ces. i Król. Apostolskiej Mości, udzielonego z mocy Najwyższego Dowództwa, zarządza się dla obszarów Polski, pozostających w austryacko-węgierskiej administracyi wojskowej, co następuje:

Artykuł I.

Skład Krajowej Rady gospodarczej.

Przy Jeneralnem Gubernatorstwie wojskowem w Lublinie ustanawia się Krajową Radę gospodarczą. Krajowa Rada gospodarcza składa się z 23-ch członków, delegowanych przez poniżej wymienione instytucye, a mianowicie:

1.	Związek Ziemian w Lublinie	4-ch członków
2.	Związek Kółek rolniczych	4-ch „
3.	Główny Komitet ratunkowy (wśród nich 1 przedstawiciel przemysłu młynarskiego)	3-ch „
4.	Związek Towarzystw spożywczych w Lublinie .	2-ch „
5.	Rada Związków zawodowych w Lublinie . .	1-go członka
6.	Organizacya robotnicza w Dąbrowie . . .	1-go „
7.	Towarzystwo Przemysłowców w Lublinie . .	1-go „
8.	Polska Centrala rolnicza	1-go „
9.	Prezydyum miasta Lublina	1-go „
10.	„ „ Kielc	1-go „
11.	„ „ Radomia	1-go „
12.	„ „ Piotrkowa	1-go „
13.	„ „ Dąbrowy	1-go „
14.	Polska Centrala handlowa w Radomiu . . .	1-go „

Każda korporacya wyznacza dla każdego delegowanego przez nią członka 1-go zastępcę, Zastępcę powołuje się do pełnienia czynności w razie nieobecności członka, którego zastępuje.

Krajowa Rada gospodarcza wybiera z pośród siebie przewodniczącego i jego zastępcę; wybór podlega zatwierdzeniu Jeneral-Gubernatora wojskowego.

Jeneral-Gubernator wojskowy deleguje do Krajowej Rady gospodarczej dwóch komisarzy rządowych.

Artykuł II.

Uchwały Krajowej Rady gospodarczej.

Dla prawomocności uchwał Krajowej Rady gospodarczej niezbędna jest obecność najmniej 14-tu członków. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równej ilości głosów, rozstrzyga głos przewodniczącego.

Krajowa Rada gospodarcza uchwali dla siebie regulamin, który podlega zatwierdzeniu Jeneral-Gubernatora wojskowego.

Komisarze rządowi mają prawo zawiesić wykonanie każdej uchwały do czasu rozstrzygnięcia sprawy przez Jenerał-Gubernatora wojskowego.

Artykuł III.

Ogólny zakres działania Krajowej Rady gospodarczej.

Krajowa Rada gospodarcza jest powołana do:

1. Przedstawiania Jeneralnemu Gubernatorstwu wojskowemu wniosków z własnej inicyatywy w sprawach, mających na celu popieranie produkcyi rolniczej i zużytkowania jej płodów.

2. Wspieranie Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego radą w sprawach, dotyczących produkcyi rolniczej.

3. Wykonywania zarządzeń w sprawach produkcyi rolniczej przez kierownictwo i nadzór tych organów, którym powierzono ściąganie i rozdział płodów rolnych.

Zakres działania Rady gospodarczej obejmuje również przemysł rolniczy a w szczególności cukrownie, gorzelnie, browary, fabryki cykoryi, krochmalnie, drożdżownie i syropiarnie.

Artykuł IV.

Zakres działania Krajowej Rady gospodarczej w sprawach ustawodawczych.

Uchwały Krajowej Rady gospodarczej tworzą podstawę rozporządzeń Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w sprawach zaopatrzenia w środki żywnościowe, a zwłaszcza:

1. Przy ustaleniu stopnia przemiału i przy uregulowaniu obrotu mlewem.

2. Przy statystycznem badaniu przestrzeni zasiewów i zbiorów.

3. Przy ustaleniu ilości oraz terminów odstawy płodów rolnych.

4. Przy wszystkich zarządzeniach, dotyczących przemysłu rolniczego (artykuł III, ustęp końcowy).

Zarządzenia prawne, dotyczące ustalenia cen produktów rolniczych, własnych potrzeb producentów oraz ilości środków żywnościowych, przypadających dziennie na osobę—będą wydawane tylko po wysłuchaniu Krajowej Rady gospodarczej.

Artykuł V.

Zakres działania Krajowej Rady gospodarczej w sprawach administracyjnych.

Uchwały Krajowej Rady gospodarczej posiadają odnośnie do wykonywania obowiązujących przepisów, niezależnie od ustawowego nadzoru (Art. II, ustęp 3), moc obowiązującą w sprawach:

1. Obrotu mlewa.

2. Aprowizowania ludności.

3. Nadzoru nad całkowitym obrotem płodami rolnymi a zwłaszcza śledzenia za wypadkami zakazanego handlu i przemytnictwa.

4. W sprawach, które od wypadku do wypadku przekaże Krajowej Radzie gospodarczej Jenerał-Gubernator wojskowy.

Artykuł VI.

Wydział Wykonawczy.

Organem wykonawczym Krajowej Rady gospodarczej ustanawia się Wydział wykonawczy. Wydział wykonawczy składa się z 8-miu członków. Przewodniczący Krajowej Rady gospodarczej jest członkiem i przewodniczącym Wydziału wykonawczego. Trzech dalszych członków wybiera Krajowa Rada gospodarcza z pośród siebie; 4-ech deleguje Jenerał-Gubernator wojskowy, z pośród których dwaj sprawują funkcye Komisarzy rządowych i są uprawnieni zawieszać uchwały aż do rozstrzygnięcia przez Jenerał-Gubernatora wojskowego.

Wydział wykonawczy kieruje i nadzoruje wszystkie organa i instytucye, którym powierzono nabywanie i użytkowanie płodów rolnych.

Artykuł VII.

Centrale.

Dla ściągania i rozdziału zapasów płodów rolnych ustanawia się trzy centrale a mianowicie:

1. Polską Centralę zbożową, której zadaniem będzie wypośrodkować w porozumieniu z Jeneralnem Gubernatorstwem wojskowem (referat aprowizacyjny) wysokość zapotrzebowania organizacyi aprowizacyjnych.

2. Polską Centralę rolniczą dla roślin strączkowych i wszelkiego rodzaju nasion z wyjątkiem nasion oleistych.

3. Polską Centralę pasz — dla siana, koniczyny i słomy.

Jenerał-Gubernator wojskowy deleguje do każdej Centrali Komisarza rządowego i ma prawo kreowania dalszych Centrali.

Centrale mają charakter osoby prawnej z siedzibą w Lublinie; zakładają one w powiecie filię powiatową lub też inne zastępstwo.

Centrale są instytucyami kupieckiemi; czynności ich należy prowadzić według zasad kupieckich i w taki sposób, aby wpływy pokrywały wydatki. Nadwyżek użyje się w pierwszym rzędzie na utworzenie funduszu zapasowego, którego wysokość określi Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe, a nadto na cele dobroczynne i kulturalne w Polsce. Dopóki fundusz zapasowy nie osiągnie przepisanej wysokości, c. i k. Zarząd wojskowy pokrywa niedobór z własnych funduszów.

Artykuł VIII.

Komisye powiatowe i gminne.

Dla ustalenia własnego zapotrzebowania producentów i nadwyżek, które mogą być oddane, Komenda powiatowa mianuje — na przedstawienie Wydziału wykonawczego Krajowej Rady gospodarczej — w każdym powiecie Komisyę dla większej własności i w każdej gminie Komisyę dla mniejszej własności.

Komisya dla większej własności składa się z dwóch właścicieli większych posiadłości i jednego przedstawiciela mniejszej własności w powiecie, jednego przedstawiciela konsumentów Wydziału aprowizacyjnego i jednego przedstawiciela Komendy powiatowej.

Komisya dla mniejszej własności składa się z naczelnika gminy, jego zastępcy, jednego przedstawiciela większej własności, jednego przedstawiciela mniejszej własności i jednego przedstawiciela ludności bezrolnej.

Komisye pozostają pod nadzorem Komendy powiatowej.

Artykuł IX.

Paszport zbożowy.

Komisye (art. VIII.) rozstrzygają o zajęciu zboża w zakresie istniejących przepisów prawnych.

Rozstrzygnięcie o zajęciu zboża doręcza się producentowi w formie paszportu zbożowego, podpisanego przez Komisyę i kierownika powiatowej filii Centrali zbożowej. Paszport zbożowy zawiera następujące dane:

a) ilość zboża, podlegającą odstawie,
b) termin odstawy,
c) ilość już dostarczoną,
d) ilość wyznaczoną na własną potrzebę,
e) część powyższej ilości, która może być zmielona.

Przeciwko zakomunikowanym w paszporcie zbożowym rozstrzygnięciom, ma prawo producent w przeciągu dwóch tygodni po doręczeniu wnieść zażalenie do Wydziału wykonawczego Krajowej Rady gospodarczej. Zażalenie należy wnieść do Komendy powiatowej.

Artykuł X.

Pomoc ze strony władz.

Komendy powiatowe są obowiązane zapewnić wykonanie zadań Krajowej Rady gospodarczej i jej organów zapomocą ustawowych środków egzekutywnych a w szczególności popierać działalność filii powiatowych lub zastępstw (art. VII. ustęp 3.).

Artykuł XI.

Termin wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

103.

MGG. W. S. Nr. 77908 / E. Nr. 18653 /17.

Odezwa do ludności gmin

w sprawie ustanowienia komisyi gospodarczych.

Ważna zmiana zaszła obecnie w okupacyi tutejszej:

Za pozwoleniem Naczelnej Komendy Armii została utworzona Krajowa Rada Gospodarcza, złożona z właścicieli większych i mniejszych posiadłości ziemskich, mieszczan, robotników i przemysłowców — razem 23 osób. Rada Gospodarcza będzie stanowiła o rozmaitych kwestyach, które mają na celu popieranie rolnictwa, a równocześnie będzie kierowała zakupem zboża i kartofli.

W tym celu stworzyła Rada ta osobną instytucyę tak zwaną Polską Centralą Zbożową. Centrala ta otrzymała od Zarządu wojskowego wyłączne prawo zakupu zboża i kartofli: nikt inny, żaden kupiec, nie będzie mógł zboża nabywać. Ponieważ c. i k. Jeneralne Gubernatorstwo w porozumieniu z Radą Gospodarczą obliczyło, że i w tym roku bardzo oszczędnie trzeba ze

zbożem postępować, jeżeli chce się uniknąć głodu, więc zostały wydane przepisy, ile zboża i kartofli wolno jest rolnikowi zostawić na swoją własną i swojego gospodarstwa potrzebę, reszta zaś cała musi być oddana Polskiej Centrali Zbożowej, ale już po cenie wyższej, niż w roku zeszłym. Za 6 pudów i 4 funty, t. j. za cetnar metryczny pszenicy będzie cena wynosiła 54 Kor. 60 hal., za cetnar metryczny żyta, jęczmienia i owsa 48 Kor. 30 hal. Przytem jeszcze zauważa się, że tylko tak zwany poprzednio kontyngient płacony będzie po tych cenach, gdyż za zboże odstawione powyżej tego kontyngientu, będzie się płaciło o 10 koron wyżej, licząc od jednego cetnara. Kontyngient nie będzie przenosił w żadnym razie 2. cetnarów metrycznych z morga obsiewu i będzie oznaczony dokładnie dla każdego, bo przecież trzeba zrobić różnicę między gruntami nieurodzajnymi a gruntami urodzajnymi, przyznać ulgi tam, gdzie plon będzie zniszczony i zły, a przypisać wyższą odstawę tym, którzy mają więcej gruntu.

Ceny kartofli będą później oznaczone.

Ale teraz rzecz najważniejsza. **Kto będzie obliczał, ile każdy gospodarz ma prawo sobie pozostawić,** a ile ma obowiązek oddać Polskiej Centrali Zbożowej.

Dotąd robiły to c. i k. Komendy, teraz Wy sami, to jest sama ludność robić to będzie. Naturalnie przecież nie każdy gospodarz dla siebie, bo najczęściej i pisać nie potrafi, ale osoby, które wy sami wybierzecie. Będą więc ustanowione **Komisye** wybrane przez Was gospodarze — jedna powiatowa dla większych posiadłości ziemskich w całym powiecie i po jednej w każdej gminie dla gospodarstw włościańskich. Do komisyi powiatowej, która będzie przypisywała kontyngient odstawy dla większych posiadłości ziemskich, wejdzie 2-ch członków większej własności, jeden włościanin i jeden mieszczanin, a do każdej komisyi gminnej: wójt albo jego zastępca, jeden włościanin gospodarz, jeden włościanin bezrolny i jeden przedstawiciel większej własności. Te Komisye otrzymają od Krajowej Rady Gospodarczej przepisy, jak mają obliczać, jakie grunta zwalniać od odstawy, jak ogłaszać rolnikom swoje obliczenia, żeby każdy mógł poskarżyć się do Rady, gdyby czuł się pokrzywdzonym. W ten sposób **będą o tych ważnych sprawach decydowali ci, którzy najlepiej znają gminę, swoich gospodarzy, swoje plony.** To jest rzecz tak dobra, tak pożyteczna, że nie należy jej się zrzekać, tylko trzymać się tego swojego nowego prawa silnie **i zaraz koniecznie wybrać te Komisye.** Komenda powiatowa otrzymała od c. i k. Gubernii polecenie, żeby wójtowie zwołali jaknajprędzej zebrania gminne i na tych zebraniach wybrali do Komisyi ludzi rzetelnych, rozumnych, jakoteż koniecznie piśmiennych, żeby potrafili, co uradzą, napisać i rozumieli, co jest napisane. Komisye te trzeba wybrać natychmiast, bo czeka je nawał pracy: zaraz otrzymają one od krajowej Rady Gospodarczej wskazówki, wyjaśnienia oraz potrzebne druki. **Gmina, która zaniedba skorzystać z prawa wybrania Komisyi, winna sama sobie winę przypisać, jeżeli obliczenia odstawy zboża dokonają ludzie dla gminy nieodpowiedni.**

Wydział Wykonawczy Krajowej Rady Gospodarczej.

Lublin, 7. lipca 1917.

104.

Zużytkowanie zbiorów rolnych.

(Rozporządzenie z dnia 22-go czerwca 1917 r., Nr. 57).

Na podstawie upoważnienia Jego Ces. i Król. Apostolskiej Mości, udzielonego z mocy Najwyższego Dowództwa, zarządza się dla obszarów Polski, pozostających w austryacko-węgierskiej administracyi wojskowej, co następuje:

Artykuł I.

Rozporządzenie Naczelnego Wodza armii z dnia 11-go czerwca 1916 r., Nr. 61 Dz. rozp., dotyczące zużytkowania zbiorów rolnych, stosuje się także do zbiorów roku 1917.

Zakaz ryczałtowego kupna zbiorów roku 1916, jakoteż kupna spodziewanych zbiorów tegoż roku (§ 1. rozporządzenia z dnia 11-go czerwca 1916 r.), odnosi się zatem również do zbiorów roku 1917.

Zgłoszenie w sprawie rozmiarów uprawionej powierzchni roli oraz płodów rolnych na niej zasianych (§ 2. rozporządzenia z dnia 11-go czerwca 1916 r.), winno odnośnie do płodów, przeznaczonych do zbioru w roku 1917, nastąpić przed 25-tym czerwca 1917 r.

Artykuł II.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MGG. W. S. Nr. 76183 / L. A. Nr. 3889 /17.

105.

Obwieszczenie, dotyczące zajęcia zboża i przetworów młynarskich.

Na podstawie rozporządzenia Naczelnego Wodza armii z dnia 11. czerwca 1916, Dz. rozp. Nr. 61, i na podstawie rozp. Jeneralnej Gub. Wojsk. z dnia 22. czerwca 1917, Dz. rozp. Nr. 57, oraz w przeprowadzeniu rozp. z dnia 23. czerwca 1917, Dz. rozp. Nr. 58, dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej zarządza się co następuje:

§ 1.

Zajęcie:

Zboże, jakoto: pszenica, żyto, jęczmień, owies i mięszanka, pochodzące ze zbiorów z r. 1917 oraz uzyskane z tychże przetwory młynarskie wszelkiego rodzaju jakoteż wszelkie resztki zeszłorocznych zapasów tych produktów, zajmuje się na rzecz Zarządu wojskowego. Za mieszankę w myśl niniejszego rozporządzenia uważa się poszczególne rodzaje zboża mięszane ze sobą lub z nasionami roślin strączkowych.

§ 2.

Skutki zajęcia.

Następstwem zajęcia jest to, że przeróbka, zużytkowana nie na żywność i karmę, jakoteż sprzedaż względnie kupno zajętych płodów jest zabronione o tyle, o ile w tem rozporządzeniu lub też zapomocą osobnych przepisów nie zostaną wydane inne rozporządzenia.

Interesa, zawarte wbrew temu zakazowi, są nieważne jak również i umowy, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia (§§ 11 i 12 rozp. N. W. A. z dnia 11/6 1916 Dz. rozp. Nr. 61).

§ 3.

Wyjątki.

Zajęciu nie podlega zboże potrzebne producentowi:

a) do siewu w jego własnem gospodarstwie,

b) do wyżywienia własnego—oraz wyżywienia domowników, oficyalistów i czeladzi,

c) na wykarmienie bydła własnego, tudzież bydła należącego do oficyalistów i czeladzi, a to w granicach norm maksymalnych, przepisanych osobnem rozporządzeniem.

§ 4.

Obowiązek zgłoszenia.

Właściciel produktów rolnych, zajętych na mocy § 1. tego rozporządzenia, obowiązany jest na wezwanie Komendy powiatowej lub organów do tego ustanowionych, zgłosić zapasy takich produktów z podaniem ilości, rodzaju i miejsca przechowania, oraz dla sprawdzenia przedłożonego zgłoszenia zezwolić na zwiedzanie budynków gospodarczych, składów i innych lokali, oraz na wgląd w zapiski gospodarcze względnie handlowe, jakoteż udzielić na żądanie wszelkich informacyi.

§ 5.

Obowiązek odstawy.

Ustalenie ilości zboża pozostawionej producentowi nastąpi przez specyalnie do tego ustanowioną komisyę. Producent obowiązany jest do oddania wszelkich zapasów, zajętych na mocy § 1, z zachowaniem przepisanych terminów.

Do odbioru tych zapasów przeznaczoną jest w obrębie c. i k. Jen. Gub. Wojsk. z wyjątkiem powiatów chełmskiego, hrubieszowskiego i tomaszowskiego w myśl artykułu VII, rozp. z dnia 23./VI 1917. Dz. rozp. Nr. 58, dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej—Polska Centrala Zbożowa. Aż do podjęcia działalności tej Centrali, służą do odbioru magazyny zbożowe Zarządu wojskowego.

Do wyznaczenia ilości zboża, która ma być pozostawioną producentowi (§ 3.), oraz ilości która ma być pozostawioną, powołaną jest komisya powiatowa względnie gminna. Komisya ta wpisuje ustalone ilości oraz przepisane terminy odstawy do paszportu zbożowego (art. 8 i 9 rozp. z dnia 23./VI 1917 Dz. rozp. Nr. 58). Sposób odbioru zapasów, zajętych w powiatach chełmskim, hrubieszowskim i tomaszowskim, ustalony zostaje osobnemi zarządzeniami.

§ 6.

Ceny zboża.

Dla zboża, dobrowolnie oddanego przez producenta, ustanawia się następujące ceny:

Za pszenicę	**54 K 60 h**
„ żyto	**48 K 30 h**
„ jęczmień	**48 K 30 h**
„ owies	**48 K 30 h**
„ mieszankę	**48 K 30 h**

Ceny powyższe obowiązują od 15. lipca 1917 i rozumieją się **za 100 kg.** netto, loco magazyn. Ceny te odnoszą się do towaru dobrego, suchego, i odpowiadającego przeciętnej jakości zboża, wyprodukowanego w obrębie austr. węg. okupacyi. Przy gorszej jakości może nastąpić odpowiednie obniżenie ceny, co jednak nie może więcej wynosić jak 15% każdoczesnej ceny odbioru. Jeżeli odległość magazynu zbożowego od miejsca produkcyi wynosi więcej niż 7 km. w takim razie należy się producentowi prócz powyższej ceny wynagrodzenie za odstawę, którego wysokość unormowana będzie osobnemi zarządzeniami.

Za zboże, które producent odda ponad przepisaną ilość, oraz za zboże dostarczone do siewu, należy się dodatek do ceny, który również unormowany zostanie osobnem zarządzeniem.

§ 7.

Normy zużycia i rozdział zgromadzonych zapasów.

Normy zużycia dla osób uprawnionych do zaopatrzenia się t. j. nieproducentów oraz rozdział nabytych zapasów, będą ustalone osobnemi zarządzeniami.

§ 8.

Przeróbka zboża na mąkę i inne przetwory.

Na wniosek Wydziału wykonawczego Krajowej Rady Gospodarczej udzieli Komenda powiatowa poszczególnym młynom pozwolenia puszczenia ich w ruch, zarządzi potrzebne środki kontrolne, zaś inne młyny zamknie. Młyny zamknięte mają prawo do odszkodowania, którego wysokość określi Kraj. Rada Gosp. a które wypłacać będzie **Polska Centrala Zbożowa.** Zasady kontroli młynów, normy przemiału, zapłata za mielenie, oraz ceny przetworów młynarskich, ustalone zostaną osobnemi zarządzeniami. W sprawie przemiału w powiatach: chełmskim, hrubieszowskim i tomaszowskim wydane będą specyalne przepisy.

§ 9.

Środki przymusowe.

Jeżeli właściciel produktów, zajętych na mocy § 1., wzbrania się oddania tychże w przepisanej ilości i w przepisanych terminach lub nie posiada środków potrzebnych do wykonania młocki względnie odstawy, w takim razie, może Komenda powiatowa zarządzić młockę względnie odstawę w drodze przymusowej na koszt i niebezpieczeństwo właściciela, użyć do tego celu jego zabudowań i wszelkich środków pomocniczych jego gospodarstwa, jakoteż przydzielić przymusowe siły robocze w myśl § 4 rozp. Nacz. Wodza armii z dnia 3. czerwca 1916, Dz. rozp. Nr. 54, dotyczącego robót przy uprawie pól i żniwa. W razie zarządzenia przymusowej dostawy, mogą być ceny odbioru, unormowane w § 6, obniżone aż do połowy.

Komenda powiatowa może zarządzić młockę względnie odstawę w drodze przymusowej także przed upływem przepisanych terminów odstawy, o ile to okazałoby się niezbędnem dla zaopatrzenia ludności, lub o ile zachodził oby niebezpieczeństwo nieprawnego zużycia zajętych produktów.

§ 10.

Postanowienia karne.

Przekroczenia powyższego rozporządzenia lub przepisów, wydanych na ich podstawie, karane będą według §§ 10 i 11 rozp. z dnia 11. czerwca 1916, Nr. 61 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych albo według § 2 rozp. z dnia 21. lutego 1917 Nr. 29 Dz. rozp. dotyczącego środków karnych przeciwko podbijaniu cen i naruszeniu obowiązków dostawy, grzywną aż do 2.000 Koron, względnie karą aresztu aż do 6 miesięcy.

§ 11.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie ma moc obowiązującą z dniem ogłoszenia tegoż.

Równocześnie znosi się rozporządzenie c. i k. Jen. Gub. Wojsk. z dnia 19. lipca 1916, Dz. rozp. Nr. 66.

MGG. W. S. Nr. 77172 / L. A. Nr. 4049 /17.

106.

Obwieszczenie, dotyczące zajęcia prosa, hreczki, strączkowych craz innych nasion.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 22. czerwca 1917 Dz. rozp. Nr. 57 względnie rozp. z dnia 11. czerwca 1916 Dz. rozp. Nr. 61, dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, oraz w przeprowadzeniu rozporządzenia z dnia 23. czerwca 1917 Dz. rozp. Nr. 58, dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zajęcie.

Ziarno prosa, hreczki, bobiku, grochu, peluszki, wyki, łubinu, bobu, fasoli, soczewicy, nasiona roślin okopowych i pastewnych wszelkiego rodzaju, nasiona koniczyn, traw i warzyw wszelkiego rodzaju, pochodzące ze zbioru roku 1917, jakoteż wszelkie zapasy powyższych nasion, pozostałe z roku poprzedniego, zajmuje się na rzecz Zarządu wojskowego.

§ 2.

Sztuki zajęcia.

Następstwem zajęcia jest zakaz przeróbki, dowolnego użytkowania na żywność i karmę, jakoteż sprzedaży względnie kupna zajętych płodów, o ile w tem rozporządzeniu lub też zapomocą osobnych przepisów nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesa, zawarte wbrew temu zakazowi, są nieważne również jak i umowy, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia (§ 11 i 12 rozp. z dnia 11/VI 1916 Dz. rozp. Nr. 61).

§ 3.

Wyjątki.

Zajęciu nie podlega:

a) nasienie, potrzebne producentowi do siewu w jego własnem gospodarstwie,

b) ilości, które producent przeznacza jako żywność dla siebie i swych domowników, oficyalistów i czeladzi jakoteż jako karmę dla bydła własnego, tudzież bydła swych oficyalistów i czeladzi, przyczem winien stosować się do ewentualnych norm zużycia, jakieby zostały ustalone osobnemi zarządzeniami.

§ 4.

Obowiązek zgłoszenia.

Właściciel produktów, zajętych na mocy § 1, jest obowiązany na wezwanie komendy powiatowej lub organów do tego ustanowionych zgłosić zapasy tych produktów z podaniem ilości, rodzaju i miejsca przechowania jak również dla kontroli przedłożonego zgłoszenia zezwolić powołanej władzy na zwiedzanie budynków gospodarczych, składów i innych lokali oraz na wgląd w zapiski gospodarcze wzgl. handlowe, jakoteż udzielić na żądanie wszelkich informacyi.

§ 5.

Odbiór.

Producent zobowiązany jest do oddania wszystkich zapasów nasion, zajętych w myśl § 1. a nie przeznaczonych po myśli § 3 do użycia we własnem gospodarstwie.

Do odbioru tych zapasów przeznaczoną jest w obrębie c. i k. Jen. Gubernatorstwa wojskowego, z wyjątkiem powiatów chełmskiego, hrubieszowskiego i tomaszowskiego w myśl art. VII. rozp. z dnia 23/6 1917, dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej Polska Centrala Rolnicza.

Sposób odbioru zajętych zapasów w wyżej wymienionych 3 powiatach unormowany zostanie osobnemi zarządzeniami.

§ 6.

Ceny i postanowienia handlowe, zużytkowanie i rozdział.

Ceny i inne normy, dotyczące obrotu handlowego nasionami wymienionemi w § 1. jakoteż sposobu ich rozdziału i zużytkowania, zostaną unormowane osobnemi zarządzeniami.

§ 7.

Środki przymusowe.

Jeśli właściciel nasion, zajętych na mocy § 1., wzbrania się ich oddania, mimo iż nie są one przeznaczone na pokrycie własnego zapotrzebowania w myśl § 3 lub nie posiada środków potrzebnych do wykonania młocki wzgl. odstawy, w takim razie komenda powiatowa jest uprawniona do przeprowadzenia młocki wzgl. odstawy w drodze przymusowej na koszt i niebezpieczeństwo właściciela; do tego celu może użyć jego zabudowań i wszelkish środków pomocniczych jego gospodarstwa jakoteż przydzielić przymusowo siły robocze w myśl § 4. rozp. Najw. Wodza armii z dnia 3 czerwca 1916 Nr. 54., dotyczącego robót przy uprawie pól i żniwach.

Sposób postępowania przy dostawach przymusowych i ceny nasion dostawionych w ten sposób zostaną w danym razie ustalone osobnemi zarządzeniami.

§ 8.

Postanowienia karne.

Przekroczenia powyższego rozporządzenia, lub przepisów, wydanych na ich podstawie, karane będą grzywnami i aresztem, przewidzianemi w § 10. rozp. z dnia 11. czerwca 1916 (Dz. rozp. Nr. 61, dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych), przyczem dla prowadzenia śledztwa i karania czynów karygodnych, oznaczonych w tem rozporządzeniu, właściwym jest w myśl § 4 rozporządzenia z dnia 21. lutego 1917 (Dz. rozp. Nr. 29 dotyczącego środków karnych przeciw podbijaniu cen i naruszeniu obowiązków dostawy) sąd komendy powiatowej w postępowaniu polowem.

§ 9.

Przedmioty, przez których kupno lub sprzedaż naruszono rozporządzenie lub zakaz wydany na jego podstawie, tudzież przy których kupnie przekroczono cenę przepisaną, podlegają konfiskacie i będą użyte przez komendę powiatową dla używienia ludności.

§ 10.

Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie znosi się rozporządzenie c. i k. Jen. Gub. Wojsk. z dnia 8./1. 1917 Dz. rozp. Nr. 10.

MGG. W. S. Nr. 77175/17.
L. A. Nr. 3840/17.

107.

Obwieszczenie.

Rozporządzenie z dnia 30. czerwca 1917, dotyczące zajęcia siana.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 11. czerwca 1916 Nr. 61 rozp., dotyczącego spożytkowania zbiorów rolnych oraz w przeprowadzeniu rozp. z dnia 23. czerwca 1917 Nr. 58 Dz. rozp. dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej zarządza się, co następuje:

Zajęcie:

§ 1.

Cały zbiór siana z r. 1917 zajmuje się na rzecz Zarządu wojsk.

Przez siano rozumie się wszelkie rodzaje siana, jakie w c. i k. austr. węg. obszarze okupowanym się trafiają, a mianowicie siano łąkowe pierwszego pokosu, potraw czyli otawę, siano z wszystkich odmian koniczyny, lucerny, seradelli, esparsety i mieszanki, jak również i odpadki tychże (plewy z koniczyny, wytrząski i t. p.).

§ 2.

Następstwem zajęcia jest, że przeróbka, zużytkowanie na karmę czy też dla innych celów, jakoteż dobrowolna lub wymuszona sprzedaż względnie kupno zajętych płodów są zabronione, o ile w tem rozporządzeniu lub też przez osobne przepisy nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesa zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne.

Dotyczy to również umów o kupno wzgl. sprzedaż, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, o ile jednakowoż nie zostały już wykonane.

§ 3

Zajęciu nie podlegają ilości potrzebne na wyżywienie własnych koni i bydła producenta, jak również jego oficyalistów i czeladzi przy zachowaniu norm maksymalnych co do spożycia paszy, przepisanych osobnem rozporządzeniem.

§ 4.

Zaopatrzenie w siano właścicieli bydła i koni, którzy nie są rolnikami, względnie rolników, którzy swego zapotrzebowania, ustalonego na podstawie przepisanych norm spożycia, nie są w możności pokryć sianem własnej produkcyi — zostanie unormowane osobnem rozporządzeniem.

Odbiór.

§ 5.

Do odbioru w myśl § 1. zajętych produktów jest uprawnioną na obszarze J. G. W. z wyjątkiem obwodów Chełmskiego, Hrubieszowskiego i Tomaszowskiego wyłącznie Polska Centrala Paszy w Lublinie wzgl. jej filie powiatowe i zastępcy.

Właściciel zajętych produktów jest obowiązany sprzedać swoje zapasy P. C. P. wzgl. jej zastępcom.

PCP. jest obowiązana zakupić zajęte produkta o ile te znajdują się w takim stanie, iż wedle ogólnie przyjętych norm mogą być użyte na paszę.

Sposób odbioru w powiatach chełmskim, hrubieszowskim i tomaszowskim zostaje uregulowany osobnymi rozporządzeniami.

Obowiązek zgłoszenia.

§ 6.

Zajęte ilości obowiązani są właściciele większych posiadłości wprost, mniejszych posiadłości za pośrednictwem naczelnika gminy w sposób przepisany najpóżniej do dnia 31. października 1917 zgłosić do odstawy w PCP. (filii powiatowej) wzgl., przed rozpoczęciem czynności urzędowych przez nią, w odnośnej Komendzie powiatowej (oddz. roln.)

Zgłoszenie ma zawierać:

1). nazwę miejscowości i gminy,
2). nazwę właściciela,
3). rodzaj siana i ilość,
4). miejsce przechowania,
5). podpis uprawnionego do rozporządzenia produktem jak również podpis sołtysa lub wójta stwierdzający, iż zapodane daty są prawdziwe.

PCP. wyda i wyśle zgłaszającym najpóźnej do dnia 31. listopada 1917 potwierdzenie odnośnego zgłoszenia.

C e n y.

§ 7.

PCP. jest obowiązaną płacić przy odbiorze za zajęte produkta następujące ceny:

za siano nieprasowane . .	K 12.—
za koniczynę nieprasowaną .	„ 15.—
za siano prasowane . . .	„ 14.—
za koniczynę prasowaną . .	„ 17.—

Przez siano z koniczyny rozumie się siano wszelkich gatunków koniczyn, z lucerny esparsety i seradelli, przez siano pozostałe rodzaje siana jak również odpadki siana koniczynnego.

Ceny rozumieją się loco miejsce produkcyi z tem zastrzeżeniem, że producenci są obowiązani w obrębie promienia do 3 kilometrów dostawiać siano własnemi furmankami bez osobnego wynagrodzenia do miejsca prasowania wzgl. odbioru, wyznaczonego każdocześnie przez PCP. W razie niemożności uskutecznienia tego własnemi furmankami lub też odmowy ze strony producenta, ma gmina dostawić furmankami za wynagrodzeniem po 30 halerzy za jeden q metryczny i km. Powstałe stąd koszta przewozu odciąga się od ceny.

Za ilości w myśl postanowień § 5 prawidłowo do odstawy zgłoszone wypłaca PCP. przy odbiorze dotatkową premię w wysokości 50 halerzy za każdy q metr.

W razie gdyby PCP. do dnia 31. marca 1918 nie odebrała prawidłowo zgłoszonego do odstawy produktu, otrzymuje właściciel tegoż przy odbiorze od PCP. oprócz ceny podstawowej i premii dodatkowo po 50 halerzy za każdy q jako wynagrodzenie za przechowywanie.

Przymus dostawy.

§ 8.

W razie gdyby właściciel wzgl. uprawniony do rozporządzenia wzbraniał się sprzedać swoich zajętych zapasów PCP., ma odnośna Komenda powiatowa definitywnie rozstrzygnąć o obo-

wiązku do oddania tejże i w razie potrzeby zarządzić przymusowe ich odebranie.

Odnośny właściciel traci w tym wypadku prawo do premii wzgl. dodatku za przechowywanie, naznaczonych w § 7.

Postanowienia karne.

§ 9.

Przekroczenia powyższego rozp. lub przepisów na ich podstawie wydanych karane będą według § 10 rozp. z dnia 11. czerwca 1916, Dz. rozp. Nr. 61, dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, albo według § 2 rozp. z dnia 21. lutego 1917, Nr. 29, dotyczącego środków karnych przeciw podbijaniu cen i naruszenia obowiązków dostawy.

Wejście w życie.

§ 10.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

108.

Obrót zagranicznymi środkami płatniczymi i obrót pieniężny z zagranicą.

(Rozporządzenie z dnia 20-go czerwca 1917 r., Nr. 53).

Na podstawie upoważnienia Jego Ces. i Król. Apostolskiej Mości, udzielonego z mocy Najwyższego Dowództwa, zarządza się dla obszarów Polski, pozostających w austryacko-węgierskiej administracyi wojskowej, co następuje:

Rozdział I.

Interesy zagranicznymi środkami płatniczymi lub krajowymi środkami płatniczymi na zagranicę.

§ 1.

Odpłatne nabycie, pozbycie lub zastawienie zagranicznych środków płatniczych (monet lub banknotów), jak również wypłat, czeków i weksli na zagranicę, może mieć miejsce tylko w Jen. Gub. wojskowem (Ekspozyturze dewiz), lub u osoby uprawnionej przez Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe do obrotu dewizami. Zagranicą, w rozumieniu niniejszego rozporządzenia, są kraje leżące poza austryacko-węgierską monarchią lub obszarami, pozostającymi pod austr.-węg. Zarządem wojskowym.

§ 2.

Na dowód przysługującego uprawnienia do obrotu dewizami (§ 1.) wydaje się dokument koncesyjny, w którym ustalone są warunki, pod jakimi obrót dewizami może być wykonywany, oraz obowiązki, których przytem trzymać się należy.

Uprawnienie to może być każdego czasu ograniczone lub odjęte.

§ 3.

Każdy, kto zawiera interesy, wymienione w § 1., winien na żądanie Jenerelnego Gubernatorstwa wojskowego (Ekspozytury dewiz) lub organu przez nią do tego upoważnionego, udzielić zgodnych z prawdą wyjaśnień co do treści i celu każdego poszczególnego interesu oraz przedłożyć potrzebne dokumenta.

§ 4.

Zakazanem jest:

1. Wypłacać lub przekazywać kwoty w walucie koronowej na zagranicę.

2. Wypłacać lub przekazywać kwoty w walucie koronowej na prowadzone w obrębie Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego rachunki (konta) obcokrajowców lub zagranicznych firm.

3. Wykonywać zlecenia, które mają na celu zakazane wypłaty lub przekazy.

Wyjęty z pod tego zakazu są wypłaty i przekazy:

a) skierowane do krajowych filii zagranicznych firm,
b) niedochodzące do wysokości 200 K,
c) zarządzone przez zamieszkałych za granicą obcokrajowców na własny rachunek albo z obciążeniem własnego konta.

Wszelkie inne wyjątki mogą być dozwolone przez Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Ekspozyturę dewiz).

Rozdział II.

Przesyłki wywozowe.

§ 5.

Kto wywozi towary ponad wartość 300 K z obszaru Lubelskiego Jen. Gubernatorstwa wojskowego za granicę, winien złożyć równowartość przesyłki w walucie kraju przeznaczenia.

To zobowiązanie nie ustaje wskutek tego, że towary, których wartość wynosi więcej jak 300 K. wywozi się w partyach o mniejszej wartości.

Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe może dozwolić na wyjątki wogóle lub w pojedynczych wypadkach.

§ 6.

Wartość przesyłki należy w podaniu o pozwolenie na wywóz podać według § 3. rozp. Naczelnego Wodza armii z 15-go grudnia 1915 r., Nr. 47 Dz. rozp., względnie w doniesieniu o wywozie według § 3a. rozp. Naczelnego Wodza armii z 4-go października 1916 r., Nr. 71 Dz. rozp.

Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe lub Komenda powiatowa sprawdza podaną wartość, oznacza w pozwoleniu na wywóz względnie w poświadczeniu doniesienia, w jakiej wysokości, kiedy i gdzie należy złożyć równowartość przesyłki, i może wydanie pozwolenia na wywóz, względnie poświadczenia, uzależnić od złożenia równowartości, względnie odpowiedniego zabezpieczenia.

§ 7.

Transportu na kolejach, drogach wodnych i lądowych poza granicę Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego, mogą się przedsiębiorstwa przewozowe podejmować tylko

wówczas, organa nadzorcze zaś, w szczególności urzędy cłowe lub pocztowe, pozwalać nań tylko o tyle, o ile strona wykaże się pozwoleniem na wywóz, wydanem przez Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe, względnie poświadczeniem wydanem przez Komendę powiatową.

§ 8.

Po złożeniu równowartości przesyłki w walucie zagranicznej, wypłaci organ odbierający tę samą wartość w walucie koronowej, a to po każdorazowym kursie zamiennym.

Rozdział III.

Postanowienia karne i końcowe.

§ 9.

Przekroczenia tego rozporządzenia będą karane przez Komendą powiatową—o ile czyn nie podpada pod surowszy przepis karny — grzywną do pięciu tysięcy koron albo aresztem do 6-ciu miesięcy.

W razie rozmyślnego przekroczenia można oprócz kary aresztu nałożyć karę pieniężną aż do wysokości, wymienionej w ustępie pierwszym. Obok kary można orzec przepadek towarów lub wartości, które są przedmiotem danego orzeczenia karnego. Połowę wartości przedmiotów uznanych za przepadłe wypłaci się tym osobom, który zasłużyły się około wykrycia czynu karygodnego.

Tej samej karze ulega usiłowanie, podżeganie lub współudział w przekroczeniu.

§ 10.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

109.

Urządzenie biura dewiz w austr.-węg. obszarze administracyjnym w Polsce.

(Rozporządzenie z dnia 20-go czerwca 1917 r., Nr. 53).

§ 1.

Celem nadzorowania obrotu i przyjmowania dewiz, urządza się dla c. i k. austro-węgierskiego obszaru administracyjnego biuro dewiz i powierza agendy tego biura na podstawie § 3. rozp. Naczelnego Wodza armii z dnia 15-go grudnia 1915 r., Nr. 47 Dz. rozp., Ekspozyturze krakowskiej filii Banku austro-węgierskiego w Lublinie. Jako biuro dewiz jest ono organem c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego i nosi nazwę: „Ekspozytura dewiz w Lublinie".

§ 2.

„Ekspozytura dewiz w Lublinie" jest upoważnioną do zezwalania na wyjątki od zakazów wywozu monet i not waluty koronowej w tych samych rozmiarach, w jakich wyjątki takie dozwolone są w Monarchii.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MGG. A. Nr. 137.227 / E. Nr. 18.624 /17.

110.

Przepisy o strzeżeniu i gaszeniu pożarów leśnych.

C. i k. Komenda powiatowa przypomina w przytoczonem poniżej streszczeniu obowiązki, jakie w myśl przepisów ustawodawstwa dla Królestwa Polskiego, dotyczącego zapobiegania i gaszenia pożarów leśnych, spoczywają na ludności i władzach gminnych, a to celem ich ścisłego przestrzegania.

1.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych Księstwa Warszawskiego z 24. maja 1808: O gaszeniu pożarów leśnych.

§ 8. Na pierwszą wiadomość o pożarze leśnym winni się zbiedz wszyscy mieszkańcy sąsiednich osad położonych w okręgu półtoramilowym z rydlami, siekierami i toporami celem gaszenia pożaru.

2.

Rozporządzenie komisyi rządowej dla finansów z 27/V 1847: Zbiór i ponowienie przepisów, dotyczących pożarów leśnych.

§ 1. Celem ochrony lasów rządowych przed pożarami nie wolno nikomu w miesiącach letnich:

1) Palić tytoniu w lasach w niezamkniętych fajkach,

2) zapalać ognia w lasach lub w odległości mniejszej jak 300 kroków; albo pozostawiać ogień niezgaszony, choćby w większej odległości założony,

3) chodzić, jeździć wierzchem albo wozem po lesie z pochodniami i lampami tłuszczem napełnionemi,

4) łowić ryb lub raków przy świetle w głębi lasów albo w odległości mniejszej niż 100 kroków od nich,

5) pasterzom i robotnikom leśnym nie wolno mieć przy sobie od 1. kwietnia do końca września żadnych przyrządów, służących do wzniecania ognia,

6) od 1. marca do 1. listopada nie wolno nikomu używać do polowania w lasach patronów, naładowanych pakułami albo papierem,

7) popiół i węgiel wolno wypalać na miejscach wskazanych w tym celu przez władzę leśną, a trudniący się tem nie mogą się oddalać od paleniska dalej jak na 100 kroków,

8) nie wolno bez pozwolenia leśniczego w lesie lub w pobliżu lasu zakładać ognia do spalania chróstu, mchu i trawy przy karczunku lasu.

Przekroczenia tych przepisów będą karane według istniejących ustaw.

§ 2. Każdy, kto spostrzeże ogień w lesie, jest obowiązany zawiadomić o tem niezwłocznie najbliższą osadę i wezwać mieszkańców do ratunku.

Władze miejscowe osad, leżących w okręgu półtoramilowym od miejsca pożaru, są obowiązane wezwać mieszkańców do niesienia pomocy. Na to wezwanie muszą mieszkańcy zbiedz się natychmiast opatrzeni w łopaty, siekiery i topory.

Także mieszkańcy dalszych osad nie mogą się uchylać od niesienia pomocy, o ile do tego zostaną wezwani przez władze.

§ 5. W każdym roku w miesiącu kwietniu mają wójtowie gmin i burmistrze miast przypomnieć mieszkańcom powyższe przepisy, jakoteż postanowienia karne niżej przytoczone.

3.

Zarząd Gubernialny Królestwa Polskiego z r. 1892.
Obowiązki Wójtów.

§ 216. (I. punkt 6) Wójt gminy musi:

a) przedsięwziąć policyjne środki zaradcze dla ochrony przed pożarami,
b) przy pożarze poczynić potrzebne zarządzenia i niezwłocznie zawiadomić władzę policyjną.

Ustawa o karach nakładnych przez Sędziego pokoju. (1885).

§ 90. Za sporządzanie albo utrzymywanie na składzie łatwo zapalnych materyałów na miejscach ogniem zagrożonych albo za sporządzanie i utrzymywanie na składzie tych materyałów bez odpowiedniej ostrożności podlegają winni karze pieniężnej do 25 rubli.

§ 92. Za palenie tytoniu w lasach iglastych w czasie upałów lub posuchy podlegaią winni karze do 10 rubli.

§ 95. Za przekroczenie przepisów, dotyczących środków ostrożności przeciw ogniowi poza osadami zamieszkałemi, a mianowicie:

1) za zakładanie ognia albo za nieostrożne obchodzenie się z ogniem w pobliżu lasów zarośli itd.

2) za opuszczenie ogniska bez poprzedniego zgaszenia ognia,

3. za spalenie krzaków, trawy, korzeni, gałęzi itd. bez przestrzegania istniejących przepisów albo w zakazanym czasie,

4. za warzenie dziegciu, smoły, za palenie węgli i sporządzanie potażu bez przestrzegania istniejących w tym względzie przepisów albo w zakazanej porze,

5. za używanie pakułów albo lnu do ładunków przy strzelaniu w lasach podlegają winni karze pieniężnej do 10 rubli.

Za niejawienie się do gaszenia pożaru z odpowiednimi przyrządami, jeśli to zostało przepisane, jak również za niejawienie się do gaszenia pożaru mimo urzędowego wezwania i o ile nie przeszkodził temu ważny powód albo za własnowolne opuszczenie miejsca pożaru podlegają winni karze pieniężnej do 10 rubli.

111.

OBWIESZCZENIE.

Przyjmowanie krajowców do żandarmeryi w okupowanym obszarze Polski.

C. i k. Zarząd wojskowy okupowanego obszaru Polski zezwolił na przyjęcie tymczasowo 1000 tutejszych mieszkańców, którzy się zgłoszą dobrowolnie do służby przy polowej żandarmeryj w Polsce.

To dobrowolne wstąpienie do c. i k. polowej żandarmeryi po myśli Najwyższego rozporządzenia z dnia 1. października 1914 r. jest równoznaczne z dobrowolnem wstąpieniem do c. i k. siły zbrojnej; zobowiązuje ono wszakże jedynie do służby przy polowei żandarmeryi w okupowanym obszarze Polski przez czas trwania obecnej wojny.

1.

Warunki przyjęcia.

a) zupełna fizyczna zdolność do służby i wiek 20—30 lat,

b) nieskazitelność,
c) stan wolny lub bezdzietny wdowiec,
d) znajomość języka polskiego,
e) zobowiązanie się do czynnej służby przy polowej żandarmeryi w Polsce przez czas trwania obecnej wojny.

Małoletnim nadto potrzebne jest do dobrowolnego wstąpienia zezwolenie ojca lub opiekuna, które musi być wystosowane pisemnie i potwierdzone przez gminę.

2.

Określenie należytości.

Wstępuje się do służby w charakterze zapasowego żandarma polowego na czas trwania obecnej wojny.

Należytości służbowe — wynoszą obok unormowanego etapowego relutum (obecnie 3 K 90 h dziennie) — 2 K 74 h tytułem żołdu i 1 K 20 h tytułem osobnego dodatku dziennego.

Prócz tego będą zapasowi żandarmi polowi umieszczeni na sposób koszarowy i otrzymują rządowe mundury, obuwie i uzbrojenie.

3.

Prośby o przyjęcie.

Prośbę o przyjęcie można wnieść pisemnie lub ustnie w Komendzie powiatowej, w Komendzie oddziału polowej żandarmeryi lub w którymkolwiek posterunku polowej żandarmeryi.

Każdy ubiegający się ma dołączyć do prośby prócz dokumentów oryginalnych (metryki, ewentualnie świadectwa szkolnego i t. d.) własnoręcznie przezeń napisany — gdyby zaś pisać nie umiał—własnoręcznie podpisany rewers o następującej treści:

R E W E R S.

Zobowiązuje się w razie mego przyjęcia do c. i k. żandarmeryi polowej Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w Polsce służyć czynnie przy tejże żandarmeryi przez czas trwania obecnej wojny.

Podpis.

Dwaj świadkowie.

4.

Przepisy karno-dyscyplinarne.

Przyjęci zapasowi żandarmi polowi podlegają od dnia ich zaprzysiężenia wojskowym ustawom karnym i przepisom dyscyplinarnym na równi z tymi, którzy przynależą do c. i k. wojska.

112.

AOK. M. V. Nr. 132.235/P. / M. A. Nr. 2363 /17.

Kurs zamiany rubla.

Od 15. lipca 1917 aż do odwołania 1 Rubel w srebrze, bronzie lub papierze = 3 Korony 25 Halerzy.

113.

Wyroki.

Sąd wojskowy c. i k. Komendy obwodowej w Pińczowie zasądził:

1.

Bruziewiczową Eleonorę, handlarkę wędlinami w Pińczowie, wyrokiem z dnia 11. czerwca 1917 K 162/17, za usiłowane przekroczenie podbijania cen według § 11 u. w. k. jakoteż za zbr. z § 1 rozp. c. i k. Zarządu wojskowego w Polsce, z dnia 21. lutego 1917 Dz. r. l. 29 na grzywnę w kwocie 100 Koron, w razie nieściągalności na karę aresztu na przeciąg dni 10-ciu.

2.

Strzępiała Stanisława, zarobnika z Teodorowa, gmina Sancygniów, powiat Pińczów wyrokiem z dnia 13. lipca 1917 za zbrodnię niedozwolonego posiadania broni z § 2 rozp. N. W. armii z dnia 8. marca 1916 Nr. 51 tudzież za udział w kradzieży z §§ 477 i 478 lit. a, b, w. u. k. na karę więzienia przez 6 miesięcy;

3.

tym samym wyrokiem zostali również zasądzeni gospodarze tej samej wsi Ignacy Leks i Wincenty Kołodziejczyk za zbrodnię niedozwolonego posiadania broni na więzienie po 7 dni.

4.

Orzechowskiego Jana, gospodarza z Nagórzanek, gmina Nagórzany, powiat Pińczów, za zbrodnię niedozwolonego posiadania broni na karę więzienia przez 2 dni.

5.

Wyrokiem z dnia 14. maja 1917 L. cz. K 55/17 **na karę śmierci przez powieszenie:**

Jana Szpilę (zwanego Sakra a także Józef Rogala) syna Wincentego i Antoniny rodem z Kwaczały pow. Chrzanów, Galicya, lat 25 liczącego, stanu wolnego, żołnierza 16. p. p. austryackiej obrony krajowej, karanego kilkakrotnie za zbrodnię kradzieży;

1). za zbrodnię dezercyi z wojska austryackiego, dokonaną na wiosnę roku 1915,

2). za zbrodnię usiłowanej kradzieży, dokonaną z bronią w ręku 22. lipca 1915, w Sokolinie, gmina Bejsce, na szkodę Samuela Zuckermana tudzież w Stawiszycach Gmina Złota na szkodę Antoniego Muchy, Franciszka Nowaka i Wojciecha Dyni,

3). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku w miesiącu lipca 1915 roku we wsi Olbrycht, gmina Złota, na osobie Marcina Jałochy,

4). za zbrodnię kradzieży, dokonaną z bronią w ręku w nocy 8. sierpnia 1915 w Wojsławicach, gmina Nagorzany, na szkodę Mojżesza Hochbergera,

5). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku w nocy 24. listopada 1915 w Biskupicach, gmina Filipowice, na osobach Jana i Maryi Zacharów,

6). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku w dniu 16. maja 1916 na drodze koło Bugaja na osobie Icka Rakowskiego z Wiślicy,

7). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku w nocy na 17. sierpnia 1916 w Byczowie gmina Chroberz, na osobie Franciszka Muchy;

8). za zbrodnię kradzieży, dokonaną z bronią w ręku w dniu 17. listopada 1916 w Mysławczycach, gmina Kościelec, na szkodę Mojżesza Engla;

Jana Szpilę i Juliana Karasińskiego

syna Aleksandra i Ludwiki, rodem ze Skalbmierza, w Królestwie polskiem, lat 32 liczącego, stanu wolnego, pomocnika młynarskiego;

9). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku w nocy na 14. lipca 1916 w Sieradzicach, gmina Kościelec, na osobach Abrahama i Szmula Pińczowskich,

10) za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku w dniu 23. lipca 1916, na drodze koło miejscowości Krzyż, gmina Czarnocin, na osobie Leiba Lewkowicza, z Miernowa,

11). za zbrodnię kradzieży, dokonaną w nocy na 13. grudnia 1916, na drodze w lesie Ostrów, na szkodę Wacława Dunina i Stanisławy Czekaj z Kazimierzy wielkiej.

12). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku w dniu 16. grudnia 1916, w Dziewięciołach, pow. Miechów, na osobie Jana Dupaka,

13). za zbrodnię usiłowanej kradzieży, dokonaną z bronią w ręku, w dniu 16. grudnia 1916, w Woli radzinieckiej, gmina Pałecznica, pow. Miechów, na szkodę Jana Kisiela,

14). za zbrodnię kradzieży, dokonaną w nocy 11. grudnia 1916, na szkodę Stanisława Kurka w Hołdowcu, gmina Kazimierza wielka,

15). za zbrodnię morderstwa rabunkowego, dokonaną 17. grudnia 1916, na drodze między Kaliną małą a Bukowską Wolą, pow. Miechów, na osobie Jojny Rafaela Rosenkranza z Miechowa,

16). za zbrodnię usiłowanego rabunku, dokonaną z bronią w ręku, 17. grudnia 1916 na drodze między Kaliną małą a Bukowską Wolą, pow. Miechów, na osobie Arona Mendla Sezemskiego z Działoszyc,

17). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku, w nocy na 4. stycznia 1917, w Wymysłowie, gmina Drożejowice, pow. Pińczów, na osobach Wincentego i Jana Rożalskich,

18). za zbrodnię kradzieży, dokonaną z bronią w ręku, w nocy na 6. stycznia 1917 w Janikowicach, pow. Miechów, na szkodę Jana Bródki,

19). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku, w dniu 9. stycznia 1917, na drodze koło miejscowości Krzyż, gmina Czarnocin, pow. Pińczów, na osobach Herszla Orbacha i Izraela Cichego z Działoszyc,

20). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku, w dniu 2. lutego 1917 na drodze między Kamieńczycami, a Boronicami, gmina Kościelec, pow. Pińczów, na osobach Izraela Pulki, Fiszla Ickowicza, i Icka Pulki z Działoszyc,

21). za zbrodnię kradzieży, dokonaną w nocy na 2. marca 1917, w Sudole gmina Drożejowice, pow. Pińczów, na szkodę Stanisława Klepki,

22). za zbrodnię rabunku, dokonaną z bronią w ręku, w dniu 20. marca 1917 na drodze koło Tempoczowa, pow. Pińczów, na osobach Szaji Gromana, i Abrahama Latacza z Działoszyc,

23). za zbrodnię kradzieży, dokonaną na szkodę c. i k. austryackiego Skarbu Państwa w dniu 6. kwietnia 1917 we wsi Kamionka, pow. Pińczów.

Wyrok ten zatwierdzony został rozporządzeniem Naczelnej Komendy Armii z dnia 24. czerwca 1917, L. cz. R. Nr. 92418, a rozporządzeniem z 9/7 1917 AOK. res. M. V. Nr. 132174/P zostali w drodze łaski Jan Szpila na 20 lat, zaś Julian Karasiński, na 18 lat ciężkiego, obostrzonego więzienia zasądzeni.

Józef Włodarczyk syn Pawła i Maryi, rodem z Kaliny dużej, gmina Racławice, powiat Miechów, lat 27, zarobnik.

Jan Stępień syn Wincentego i Karoliny, rodem z Boronic, gmina Kościelec, pow. Pińczów, lat 22, zarobnik, stanu wolnego, za udział w zbrodni kradzieży, wymienionych pod 11 i 18, i w zbrodni rabunku, wymienionych pod 12 i 20. zasądzeni zostali na karę ciężkiego więzienia przez lat pięć.

Wojciech Górski i Józef Górski synowie Jana i Maryi, rodem z Boronic, gmina Kościelec, pow. Pińczów, za współwinę w zbrodni kradzieży, dokonanej przez Jana Szpilę i Juliana Karasińskiego na szkodę Stanisława Kurka, a Wojciech Górski nadto za udział w zbrodni kradzieży na szkodę Jana Bródki w Janikowicach zostali zasądzeni na karę ciężkiego więzienia, a to Wojciech Górski przez trzy lata, zaś Józef Górski przez półtora roku.

114.

Pisma wywiadowcze.

1.

W nocy na 2. czerwca 1917 podcięto w sposób złośliwy język koniowi Herszla Leiba Mellera w Wiślicy, gdy tenże pasł się na pastwisku bez nadzoru. Koń ten wskutek tego wkrótce padł i Hersz Leib Meller poniósł szkodę na 1240 koron.

Uprasza się wszystkie komendy i organa bezpieczeństwa, ażeby za domniemanym sprawcą śledziły i w razie przydybania tegoż do c. i k. Sądu wojskowego w Pińczowie odstawiły.

2.

W nocy na 22. czerwca 1917 skradziono Aronowi i Blimie Garbarz w Działoszycach przez włamanie się do sypialni przez zaryglowane okno a mianowicie z niezamkniętego kufra następujące rzeczy: jeden czarny garnitur damski, dwie bluzy wartości 130 K, jeden jedwabny niebieski damski żakiet i bluzę wartości 97 K 50 h, jeden siwy damski żakiet wartości 48 K 75 h, jeden zielony damski żakiet wartości 65 K, jedną czarną damską spodnicę wartości 48 K 75 h, jeden złoty damski długi naszyjnik wartości 162 K 50 h, jeden srebrny zegarek kryty z monogramem A D wartości 32 K 50 h, jeden długi łańcuszek z amerykańskiego złota wartości 16 K 25 h, jedną parę złotych kulczyków z brylancikami wartości 26 K, dwa złote pierścionki, jeden z nich z monogramem B G wartości 26 K, trzy złote kubki wartości 9 K 75 h, i 8 rubli w gotówce.

Jedwabna niebieska bluza została dnia 22. czerwca 1917 w odległości około 20 kroków w rowie znaleziona, zresztą brak wszelkich śladów.

Uprasza się wszystkie komendy i organa bezpieczeństwa, ażeby za mniemanym sprawcą śledziły i w razie przydybania tegoż do c. i k. Sądu wojskowego w Pińczowie odstawiły.

3.

Dnia 30. czerwca 1917, skradziono ks. Danielowi Piotrowskiemu z Bogucic, gmina Chroberz, powiat Pińczów, półtrzecia roczną klacz wartości 700 rubli, przez nieznanego sprawcę.

Opis klaczy: Średnia wysokość, chuda, szyja długa, grzywa czarna, na obie strony rozdzielona, blizko głowy wytarta przez uzdzienicę, trochę garbata, narowista przytem bije i moczy, ogon czarny do kolan sięgający, jak u żrebięcia. Przednie nogi do pęciny białe i okute, tylne nogi czarne nieokute; brak przedniego zęba w górnej szczęce. Na górnej prawej wardze znachodzi się mała blizna, jakoteż mała rana na prawej tylnej nodze z zewnątrz.

Mniemany sprawca, którego onego czasu w pobliżu plebanii widziano, był średniego wzrostu, w wieku około 30 lat, przysadkowaty, miał włosy ciemno-blond, taki sam wąs mały, długi nos, czarne spodnie, zielony od słońca spłowiały surdut i zielony kapelusz tudzież utykał na jedną nogę.

Ślady prowadziły w kierunku Skałek, Krzywdy i Tura.

Poszkodowany wyznacza za wyszukanie tejże klaczy wynagrodzenie w **kwocie 400 Kor.**

Uprasza się wszystkie komendy i organa bezpieczeństwa, ażeby za mniemanym sprawcą śledziły i w razie jego przydybania do c. i k. Sądu wojskowego w Pińczowie odstawiły.

115.

Listy gończe.

I.

Żoł. zap. Szymon Głuszek, urodz. w r. 1897 w Pcimiu, w Galicyi, przynależny do Białej, pow. Myślenice, rz. kat. stanu wolnego, gospodarz-wyrobnik, asenterowany w r. 1915 został dnia 1. stycznia 1917 odesłany z oddziału przejściowego (Transenenabteilung) c. i k. Komendy twierdzy w Krakowie do oddziału sztabowego c. i k. Komendy powiatowej w Pińczowie, jednak ani tamże ani do swego właściwego oddziału wojskowego nie narukował, a więc zdezerterował.

Opisu osoby tegoż niema w tutejszym sądzie.

Uprasza się wszystkie komendy, organa i władze bezpieczeństwa, aby za dezerterem gorliwie poszukiwały, tegoż w razie przydybania aresztowały i odstawiły do c. i k. Sądu wojskowego w Pińczowie.

II.

Rezerwiście zapasowemu c. i k. 7. p. u. w Pińczowie Stanisławowi Skorobeckiemu, urodzonemu w Skniłowie pow. Lwów, Galicya, do Lwowa przynależnemu, 21 lat mającemu, rz. kat. stanu wolnego, pomocnikowi handlowemu, udzielono z komendy batalionowej 30 p. p. pod Nr. 5442 dnia 25. marca 1917 na orzeczenie c. i k. szpitala wojskowego we Wiedniu Nr. 4. 14 dniowego urlopu do Skniłowa pow. Lwów, na czas od 30. marca do 14. kwietnia 1917, z którego to urlopu powyż nazwany nie narukował.

Opisu osoby tegoż brak w tutejszym sądzie.

Uprasza się wszystkie komendy, organa i władze bezpieczeństwa, aby za dezerterem gorliwie poszukiwały, tegoż w razie przydybania aresztowały i odstawiły do c. i k. Sądu wojskowego w Pińczowie.

116.

OBWIESZCZENIE

o cenach wytycznych i maksymalnych.

C. i k. Komenda powiatowa w Pińczowie ustanowiła dla powiatu tutejszego od 1. sierpnia do 31. sierpnia 1917 następujące ceny wytyczne (miarodajne).

Ceny wytyczne (miarodajne) są to ceny uznane przez c. i k. Komendę powiatową, jako odpowiednio dostosowane do lokalnych stosunków z uwzględnieniem odnośnych kosztów produkcyi, kosztów administracyi i t. p., a mają one na celu służyć tak dla sprzedawcy jak dla kupującego jako ogólna wskazówka co do odpowiedniej wysokości ustanawianych cen.

Ceny maksymalne, które należy odróżnić od powyższych cen miarodajnych, są to ceny urzędownie ogłoszone a oznaczone bez uwzględnienia odnośnych kosztów produkcyi i administracyi lub też innych lokalnych stosunków, a których przekroczenie stanowi samo przez się czynność karygodną i surowo jest zabronione.

Oznaczenie ilości towaru ma nastąpić według zwyczajnie używanej rosyjskiej miary i wagi, zaś oznaczenie cen w walucie koronowej.

Wszyscy kupcy albo inne osoby, które trudnią się w sposób przemysłowy sprzedażą poniżej określonych środków żywności w otwartych lokalach sklepowych lub na targach, albo też sprzedają niezbędne przedmioty codziennego życia lub też takowe na sprzedaż wystawiają, obowiązani są cenę tych na sprzedaż wystawionych towarów uwidocznić w lokalu sklepowym dostępnym dla klienteli, na stanowisku sprzedaży albo na placu targowym bądź to na samym towarze, bądź też w miejscu zupełnie widocznem, (okno wystawowe, drzwi wchodowe, stół do sprzedaży i t. p.) a to pismem dokładnie czytelnem z oznaczeniem ilości i gatunku towaru.

Kurs przerachowania rubla wynosi 3 Kor. 25 hal.

Dział towarów	Cena wytyczna uznana przez Komendę powiatową za odpowiednią.		
	Handel drobny (detaliczny)		
	Jednostka waga	K	h
I. Mięso, wędliny, tłuszcz i kiełbasy.			
Mięso wołowe z kośćmi	1 funt ros.	1	60
Mięso wołowe polędwica	1 „ „	1	75
Cielęcina	1 „ „	1	30
Wieprzowina	1 „ „	1	70
Wędlina	1 „ „	2	80
Słonina zwyk. i tłuszcz	1 „ „	3	00
„ wędzona	1 „ „	3	60
Smalec wieprzowy	1 „ „	3	40
Szynka wieprzowa surowa	1 „ „	3	40
„ „ gotowana	1 „ „	3	70
Kiełbasa zwyczajna	1 „ „	2	80
„ krakowska lepsza	1 „ „	3	20
„ salceson	1 „ „	2	80

Dział towarów	Handel hurtowny – Waga	K.	h.	Cena wytyczna uznana przez Komendę powiatową za odpowiednią – Handel drobny (detaliczny) – Jednostka wagi	K	h
II. Drób - Ryby.						
Gęsi				1 sztuka	10	—
Kaczki				1 „	5	—
Kury				1 „	3	—
Karpie				1 funt ros.	1	80
Szczupaki				1 „ „	1	80
Gęsina				1 funt ros.	1	60
III. Produkty mączne, kaszane i chleb.				**Ceny monopolowe**		
Mąka pszenna 80%				1 funt ros.	—	40
Mąka żytnia 80%				1 „ „	—	38
Kasza i krupy jęczmienne				1 „ „	—	40
Makuch				1 „ „	—	—
Otręby				1 „ „	—	—
Chleb żytny				1 „ „	—	32
Chleb mięszany				1 „ „	—	35
IV. Mleko, produkty mleczne, jaja.						
Mleko niezbierane				1 kwarta	—	38
Ser krowi (zwykły)				1 funt ros.	—	50
Masło stołowe (deserowe)				1 „ „	3	90
„ do gotowania				1 „ „	3	—
Jaja (świeże)				1 sztuka	—	20
V. Towary kolonialne-korzenie.						
Kawa palona				1 funt ros.	10	—
Cykorya zwykła	1 Pud	70	—	1 paczka ½ f.	2	—
				Ceny monopolowe		
Cukier w głowach rafinowany	100 kg.	286	—	1 funt ros.	1	28
Cukier w kostkach „		286	—	1 „ „	1	28
Cukier w krysztale „	„ „	286	—	1 „ „	1	28
Cukier w mączce, grysiku	„ „	286		1 „ „	1	28
Cukier Nierafinowany	„ „	276	30	1 „ „	1	24

Dział towarów	Handel hurtowny			Cena wytyczna uznana przez Komendę powiatową za odpowiednią. Handel drobny (detaliczny)		
	Waga	K.	h	Jednostka wagi	K.	h
Herbata				1 funt ros.	11	20
Kakao				1 „ „	10	—
Czekolada (zwykła)				1 „ „	10	—
Sól				1 „ „	—	17
Pieprz				1 „ „	8	75
Kminek				1 „ „	2	—
Esencya octowa 80 %				1 litr	18	—
Ocet 3%				1 „	—	65
VI. Rośliny strączkowe.						
Fasola				1 funt ros.		95
Groch cały				1 „ „		70
VII. Jarzyny.						
Ziemniaki	1 Pud	5	40	1 funt ros.	—	16
Buraki				1 „	—	20
Cebula				1 „	—	50
Czosnek				1 „	2	50
Chrzan				1 „	—	40
Szparagi				1 „	—	80
Marchew				1 „	—	25
Kapusta				1 „	—	20
Ogórki				1 szt.	—	06
Pietruszka					—	50
Galarepa					—	30
VIII. Owoce i konserwy owocowe.						
Śliwki suszone				1 funt ros.	—	80
Czereśnie				1 „ „	—	40
Powidła	1 Pud	25	—	1 „ „	1	—
IX. Napoje						
Wino				1 litr	5	—
Piwo				1 „	1	80
Wódka **Monopol**				1 „	—	—
Rum				1 „	8	—

Dział towarów	Handel hurtowny			Cena wytyczna uznana przez Komendę powiatową za odpowiednią. Handel drobny (detaliczny)		
	Waga	K	h	Jednostka waga	K	h
X. Bydło rzeźne.						
Woły	1 Pud	40	—			
Buhaje	„	38	—			
Krowy	„	33	—			
Jałówki	„	31	—			
Cielęta	„	28	—			
Świnie	„	54	—			
XI. Pasza.						
Siano (prasowane) od producenta	100 kg.			1 Pud	2	00
Słoma „	„			„	1	34
Pastewne buraki				„	2	50
XII. Materyały do opalania, do oświetlania i mycia.						
Drzewo opałowe twarde				1 Pud	—	80
„ „ miękkie				1 „	—	70
Węgiel kamienny				1 „	2	—
Koks	1 Pud	2	—	1 „	2	20
Nafta	—	16	—	1 funt ros.	—	36
Zapałki	—	—	—	1 pudełko	—	10
Świece zwykłe	1 Pud	110	—	1 funt ros.	3	—
Mydło zwykłe (szare)	—	—	—	1 „ „	8	80
Soda krystaliczna	—	—	—	1 „ „	—	40

C. i k. Komendant powiatu:

EMIL MAYER w. r. pułkownik.

Druk. I. Rapoport, Pinczów.

C. i k. Komenda powiatowa w Pińczowie.

MGG. W. S. Nr. 78600/17.
L. A. Nr. 4367

Dodatek do Dziennika urzęd. Nr. 8 z dnia 1. sierpnia 1917.

Zarządzenia wykonawcze dotyczące obrotu zbożem i przetworami młynarskiemi.

W wykonaniu rozporządzeń z dnia 23. czerwca 1917, Dz. rozp. Nr. 58 (Dziennik urzędowy Nr. 8 z 1./8. 1917 L. 102) w sprawie krajowej Rady gospodarczej oraz z dnia 3. lipca 1917 (Dziennik urzędowy Nr. 8 z 1./8. 1917 L. 105) w sprawie zajęcia zboża i przetworów młynarskich zarządza się, co następuje:

§ 1.

Normy żywnościowe.

Jako najwyższą normę zużycia na żywność wyznacza się zarówno dla producentów (§ 3 rozp. z dnia 3/VII 1917) jak i dla uprawnionych do zaopatrzenia (§ 7 tegoż rozporządzenia) **250 gramów mąki** na głowę i dzień czyli 91 ¼ kg. mąki na głowę i rok, co odpowiada 114 kg. zboża na głowę i rok. Dla osób ciężko pracujących (górnicy, robotnicy fabryczni i rolni) wyznacza się podwójną normę zużycia t. zn. **500 gramów mąki** na głowę i dzień wzgl. 228 kg. zboża na głowę i rok. Norma ta stosuje się jednak wyłącznie do samych robotników, nie zaś do ich rodzin. Przez ciężko pracujących robotników rolnych rozumie się mężczyzn w wieku od lat 18, pracujących fizycznie w cudzem gospodarstwie.

Powyższe zapotrzebowanie winno być liczone na okres od 1. sierpnia 1917 do 31. lipca 1918.

§ 2.

Normy paszy.

Jako najwyższą normę paszy, ustanawia się:

a) 370 kg. owsa na konia i rok zarówno dla producentów jak i dla osób uprawnionych do zaopatrzenia (nieproducentów).

b) 370 kg. otrąb rocznie na konia lub wołu, będących własnością osób uprawnionych do zaopatrzenia, nie będących producentami.

Nadto wolno zatrzymać producentowi na zużycie we własnem gospodarstwie na paszę dla inwentarza żywego:

a) poślad; przy czyszczeniu zboża nie może jednak odchodzić na poślad więcej niż 5% omłóconego zboża.

b) otręby, pozostałe po zmieleniu zboża przeznaczonego na wyżywienia własne względnie do mowników.

c) w końcu należą się producentowi od P. C. Z. otręby w stosunku 3 kg. za każde 100 kg. dostarczonego żyta, pszenicy lub jęczmienia.

§ 3.

Zboże do siewu.

Jako najwyższą normę wysiewu na mórg (§ 3 z rozp. z dnia 3. lipca 1917) wyznacza się 100 kg. bez względu na rodzaj zboża. Zboże pozostawione względnie nabyte do siewu, jednak nie użyte na ten cel podlega zajęciu i winne jako nadwyżka być sprzedane Polskiej Centrali zbożowej.

Rolnicy, którzy nie posiadają potrzebnego zboża do siewu, winni postarać się u komisyi powiatowej względnie gminnej o odpowiednie poświadczenie, na podstawie którego mogą nabyć zboże siewne w Polskiej Centrali zbożowej. Centrala może dostarczyć zboże wprost ze swoich magazynów lub też pobrawszy zapłatę zlecić odbiór bezpośrednio od wskazanego producenta.

Rolnikom wolno również zamienić pozostawione im zboże siewne na inne tegosamego lub innego gatunku bądź to w P. C. Z. bądź to za jej zezwoleniem wprost u innego producenta.

Rolnikowi, który dostarcza zboża siewnego należy się prócz ceny obowiązującej dodatek, który wynosi:

a) dla zwykłego nasienia uzyskane przez staranne odczyszczenię normalnego towaru targowego 2 K za 100 kg.

b) dla odsiewów oryginalnych odmian hodowlanych, oraz dla kwalifikowanego zboża siewnego, w obu wypadkach na podstawie atestu odnośnego Towarzystwa rolniczego 8 K. za 100 kg.

W razie dostawy zboża dla P. C. Z. może producent wymagać zapłaty powyższego dodatku tylko w takim razie, jeśli P. C. Z. żąda dostawy zboża siewnego.

§ 4.

Ceny. Wyznaczenie ilości zboża przeznaczonej do oddania oraz terminów odstawy. Komisye powiatowe i gminne.

Ceny zasadnicze unormowane w § 6 rozp. z dnia 3. lipca 1917 płacone będą:

Właścicielom większej własności t. zn. obszaru powyżej 100 morgów za pierwsze 150 kg. ziarna z każdego morga obsianego zbożem.

Właścicielom drobnej własności t. zn. obszaru od 4 do 100 morgów za pierwsze 100 kg. ziarna z każdego morga obsianego zbożem.

Właściciele gospodarstw karłowatych (poniżej 4 morgów) zwolnieni są od obowiązku dostawy zboża po cenach zasadniczych.

Za wszelkie ilości zboża, dostarczone po uskutecznieniu tamtych pierwszych dostaw, przy których obowiązuje cena zasadnicza, otrzymywać będzie dostawca prócz ceny unormowanej w § 6 wyżej wymienionego rozporządzenia dodatek w wysokości 10 K. za 100 kg.

Dla odstaw zboża wyznacza się następujące terminy:

Z każdego morga obsianego zbożem winni dostarczyć:

	Właściciele posiadłości większej:	mniejszej:
do 15./X. 1917	$^1/_2$ q	$^1/_4$ q
do 1./I. 1918	$^1/_2$ q	$^1/_2$ q
do 1./III. 1918	$^1/_2$ q	resztę nadwyżki pozostałej po pokryciu własnego zapotrzebowania.
do 1./V. 1918	resztę nadwyżki pozostałej po pokryciu własnego zapotrzebowania.	

Wyznaczenie ilości zboża, którą producent może zatrzymać na własną potrzebę oraz ilości przeznaczonej do oddania jest zadaniem komisyi powiatowej względnie gminnej.

W szczególności przeprowadza to zadanie wobec właścicieli większej posiadłości komisya powiatowa, zaś wobec właścicieli mniejszej posiadłości komisye gminne.

Komisya powiatowa względnie gminna ma prawo wzywania na swe zebrania producentów i żądania od nich wszelkich wyjaśnień w myśl § 4 rozp. z dnia 3. lipca 1917.

Komisyi przysługuje również prawo zwiedzania in gremio lub przez delegowanych w tym celu członków gospodarstw poszczególnych producentów celem zebrania na miejscu potrzebnych dat.

Komisye mają w końcu prawo korzystania z wszelkich dat statystycznych zebranych przez Komendę powiatową.

Członkom komisyi należy się za każdy pełny dzień urzędowania w okresie pracy nad sporządzaniem paszportów zbożowych (§ 5) dyeta dzienna w wysokości K. 6 — czlonkom komisyi powiatowych ponadto zwrot kosztów podróży. Komisya ma nadto prawo przyjmowania w miarę potrzeby płatnych funkcyonaryuszy dla prowadzenia robót kancelaryjnych. Koszta połączone z działalnością komisyi ponosi K. R. G. Sposób urzędowania komisyi określony będzie szczegółowo w instrukcyi wydanej przez Wydział wykonawczy Krajowej Rady Gospodarczej.

§ 5.

Paszport zbożowy.

Na podstawie zebranych dat stwierdza komisya:

a) ogólny obszar obsiewu danego gospodarstwa, ogólną ilość ludzi oraz inwentarza do danego gospodarstwa należących oraz ogólną przypuszczalną ilość wyprodukowanego zboża:

b) ilość zboża, przeznaczonego na pokrycie własnej potrzeby gospodarstwa według norm podanych w § 1 — 3.

c) Tę część powyższej ilości, która może być zmielona.

Uwaga: W paszporcie zbożowym wydanym producentowi wpisuje się jako ilość dozwoloną do zmielenia tyle tylko, ile wypada na producenta, jego rodzinę i domowników, ilości natomiast dozwolone do zmielenia służbie producenta pobierającej ordynaryę wpisywane będą do książek kontroli zużycia, wydawanych osobno każdemu ze służących.

d) Ilość zboża, która producent będzie miał do oddania dla PCZ.

e) Tę część powyższej ilości, za którą należy się tylko cena zasadnicza, unormowana w § 6 rozp. z dnia 3./7. 1917.

f) terminy, w którym odstawa zboża wymienionego w punkcie d) i e) winna być uskuteczniona, oraz magazyn odbiorczy względnie stacyę kolejową, do której producent ma zboże odstawić. Wszystkie te daty zamieszcza komisya w paszporcie zbożowym.

Komisya wydaje również książki kontroli zużycia mieszkającej na wsi ludności bezrolnej oraz służbie, pobierającej ordynaryę, wymieniając w nich ilość zboża, do jakiej właściciel tego paszportu ma prawo i podając źródło, z którego ma je otrzymać (Magazyn PCZ. lub spichrz chlebodawcy).

Paszport otrzymuje do ręki producent. Od orzeczenia zawartego w paszporcie może producent wnieść rekurs do komisyi, która zostanie utworzoną na podstawie osobnego zarządzenia.

Rekurs nie wstrzymuje wykonania odstaw, przepisanych paszportem zbożowym. Wszystkie dane zawarte w paszporcie, wciąga komisya do osobnego wykazu ogólnego, który niezwłocznie po zestawieniu go dla każdej miejscowości (folwarku, wsi lub osady) przesyła się w kopii do filii powiatowej PCZ. Komisya sporządza również oddzielne wykazy mieszkającej na wsi ludności bezrolnej, która ma prawo do nabycia zboża z magazynów P. C. Z.

Kierownik filii PCZ. rozdziela wyciągi z tych wykazów lub ich odpisy między poszczególnych zastępców PCZ. stosownie do okręgów, w których mają uskutecznić odbiór zboża.

§ 6.

Odbiór zboża. Zastępcy P. C. Z. Potwierdzenie odstaw.

Do odbioru zboża uprawnieni są wyłącznie zastępcy Polskiej Centrali Zbożowej. Zastępcami mogą być urzędnicy PCZ., spółki rolne, firmy handlowe, młyny i t. d.

Zastępców mianuje dyrekcya PCZ. lub z jej upoważnienia Kierownik filii i zaopatruje ich odpowiedniemi legitymacyami. Legitymacye te muszą posiadać pieczątkę PCZ. i podpis dyrektora Centrali względnie kierownika filii, oraz fotografię i podpis właściciela legitymacyi, nadto muszą być w niej wymienione rodzaje produktów, do których kupna legitymacya daje prawo, oraz okręg na którego obszar uprawnienie się rozciąga. Każdy zastępca P. C. Z. winien przed rozpoczęciem czynności zgłosić się w odnośnej Komendzie powiatowej i przedłożyć swą legitymacyę do zatwierdzenia.

Przy odstawie zboża winien zastępca potwierdzić odbiór dostawy w paszporcie zbożowym i równocześnie wciągnąć odstawę do znajdującego się u niego wykazu.

Do paszportu względnie wykazu odstaw zaciąga zastępca PCZ. także ilość zboża, wydaną wprost przez producenta na zlecenie PCZ. (§ 3. 14. 15 b.)

§ 7.

Odstawa. Podwody.

Producent winien w zasadzie dokonać odstawy zboża do miejsca odbioru własnemi furmankami. Jeśli miejsce odbioru leży dalej niż na 7 km od miejsca produkcyi, w takim razie należy mu się za każdy dalszy kilometr wynagrodzenie w wysokości 30 hal. od 100 kg.

Uwaga: Za podstawę obliczenia odległości bierze się dla właścicieli większej własności spichrz, dla właścicieli mniejszej posiadłości środek danej wsi bez względu na miejsce zamieszkania danego producenta. Przestrzeni poniżej ½ km nie uwzględnia się, powyżej ½ km liczy za pełny kilometr. W każdym magazynie odbiorczym winien znajdować się wykaz odległości poszczególnych miejscowości danego okręgu od magazynu, zatwierdzony przez Komendę powiatową.

Jeśli producent nie jest w możności dokonania odstawy własnemi furmankami w przepisanym terminie, w takim razie winien zgłosić to na czas komisyi, która mu wystawiła paszport zbożowy. Komisya zwróci się do Komendy powiatowej o dostarczenie potrzebnej ilości podwód w drodze przymusowej.

Za podwody, dostarczone do odstawy zboża, należy się od każdych 100 kg. wynagrodzenie w kwocie 30 hal. za kilometr. Wynagrodzenie za podwody wypłaci magazyn odbierający, przyczem jeśli odstawy dokonano furmankami nienależącymi do producenta, potrąca mu się przy wypłacie za zboże tyle, ile kosztował przewóz na odległość, na którą producent obowiązany był odstawić bezpłatnie (ustęp I niniejszego §).

O podwody potrzebne do przewozu zboża z magazynów odbiorczych do stacyi kolejowej lub do magazynów rządowych winien odnośny zastępca PCZ. zwrócić się do Komendy pow., która zarządzi dostarczenie potrzebne podwód za powyżej oznaczonem wynagrodzeniem, płatnem przez PCZ.

§ 8.

Legitymacye dla transportu kołowego.

Jego legitymacya dla transportu kołowego zboża lub przetworów młynarskich przy odstawie do magazynu odbiorczego lub przy przewozie zboża, przeznaczonego do zmielenia

na własną potrzebę producenta służy paszport zbożowy.

We wszystkich innych wypadkach może się przewóz odbywać tylko na podstawie poświadczenia, wydanego przez zastępcę PCZ.

§ 9.

Transport koleją i statkiem w obrębie Jeneralnego Gubernatorstwa Wojskowego.

Transport kolejowy zboża i produktów młynarskich przesyłanych przez PCZ. może się odbywać tylko na podstawie numerowanych listów przewozowych, zaopatrzonych pieczątką i podpisem dyrektora. Transporta przeznaczone dla zarządu wojskowego nadawane będą na podstawie wojskowych listów przewozowych, wystawionych przez J. G. W.

Transport statkiem (galarami) odbywa się na podstawie legitymacyi transportowej, wydanej przez dyrekcyę PCZ. opatrzonej pieczątką i podpisem dyrektora.

§ 10.

Rozdział zboża i produktów młynarskich.

Rozdział zboża, nabytego przez PCZ. jakoteż produktów młynarskich odbywa się na podstawie planu rozdzielczego ułożonego przez wydział wykonawczy Kraj. Rady gosp. a zatwierdzonego przez c. i k. J. Gub. Wojsk.

Z wyjątkiem **owsa, zboża** przeznaczonego na sprzedaż, **do siewu** lub do **przeróbki** w celach przemysłowych, jakoteż tej części zboża, którego dostawę w ziarnie zastrzeże sobie Zarząd wojskowy, winno być w zasadzie wszystko zboże zmielone w własnym Zarządzie PCZ. i dostarczone odbiorcom w formie mąki i kaszy wzgl. otrąb.

§ 11.

Normy przemiału. Wynagrodzenie za zmielenie.

Przy przemiale pszenicy lub żyta na mąkę musi być ze 100 kg. zboża uzyskanych co najmniej **80 kg. mąki,** zaś przy przemiale jęczmienia co najmniej **68 kg. mąki lub kaszy.**

Na rozkurz liczone być mogą najwyżej 4% zboża.

Oszczędności na przyznanych 4% rozkurzu, osiągnięte przy przestrzeganiu zresztą obowiązujących przepisów co do przemiału zboża, są własnością młyna, mogą być jednak sprzedane tylko PCZ. Za zmielenie 100 kg. zboża wyznacza się wynagrodzenie w kwocie 6 K. przy przemiale na mąkę pytlową,

4 K. przy przemiale na mąkę razową
8 K. „ „ „ kaszę.

Z powyższego wynagrodzenia otrzyma jednak młynarz tylko 5 K. za mąkę pytlową, 3 K 50 za razówkę, a 7 K. za kaszę, zaś pozostała 1 K przy mące pytlowej lub kaszy, a 50 hal. przy razówce przeznaczone zostaną na fundusz dyspozycyjny K. R. G., który użyty zostanie na odszkodowania dla młynów zamkniętych. Pieniądze nieużyte na ten cel rozdzielone zostaną między młyny pracujące w stosunku do ilości zmielonego przez nie zboża.

§ 12.

Młyny.

Pozwolenia na otwarcie młynów udziela Komenda powiatowa, na wniosek Wydziału wyk. Kraj. Rady gosp. Celem uzyskania tego pozwolenia winni właściciele młynów zgłosić się pisemnie u kierownika powiatowej filii PCZ. z podaniem: dokładnego adresu, siły popędowej poruszającej młyn, ilości kamieni wzgl. walców, oraz dziennej normalnej wydatności pracy.

Kierownik filii przedłoży to podanie, po zaopatrzeniu ich odpowiedniemi uwagami Wydziałowi wyk. KRG. za pośrednictwem dyrekcyi PCZ. do rozpatrzenia.

Młyny, które uzyskają pozwolenie na puszczenie ich w ruch, podzielone zostaną na:

a) młyny gospodarskie, przeznaczone do przemielenia tego zboża, które producenci uprawnieni są zostawić sobie na własne potrzeby i dla swojej służby i czeladzi lub tego zboża, które mają prawo mleć bezrolni mieszkańcy wsi i osad (§ 14).

Każdy z tych młynów obowiązany prowadzić dziennik, w którym się zapisuje nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza dowiezionego zboża wzgl. jego paszportu zbożowego (książki kontrol. zużycia) ilość i rodzaj zboża, uzyskane z niego produkty i dzień ich wydania.

Przemiał dozwolony jest tylko za okazaniem paszportu zbożowego (książki kontroli zużycia), w którym zapisuje się ilość i rodzaj zmielonego zboża, oraz dzień wydania uzyskanych cen produktów.

b) młyny kontraktowe przeznaczone do przemielenia zboża zakupionego przez PCZ. Młyny takie mogą działać ewentualnie w charakterze zastępców PCZ. i mogą mleć zboże albo za stałem wynagrodzeniem od cent. metr. lub też kupować zboże i sprzedawać mąkę po stale oznaczonej cenie. Młyny kontraktowe winny prowadzić dokładne zapiski dzienne w księgach wykazując przychód i rozchód. oraz rodzaj zboża wzgl. przetworów młynarskich, jakoteż każdoczesny zapas tychże.

Młyny działające w charakterze zastępców PCZ. obowiązane są ponadto do prowadzenia ksiąg, przepisanych dla tychże zastępców.

PCZ ma prawo umieszczać stale lub przejściowo w młynach zarówno gospodarskich jak i w kontraktowych swoich urzędników i powierzać im kontrolę tych młynów pod każdym względem, w szczególności zaś prowadzenie ksiąg i wypełnianie odnośnyah dat w paszportach zbożowych

§ 13.

Pokrycie zapotrzebowania Zarządu armii.

Zboże względnie produkta młynarskie przeznaczone według planu rozdzielczego (§ 10) na pokrycie zapotrzebowania armii odbierać będzie od PCZ. referent rolniczy Komendy powiatowej względnie jego organa pomocnicze.

§ 14.

Zaopatrzenie ludności nierolniczej.

Rozdział zboża względnie produktów młynarskich, przeznaczonych na pokrycie zaopatrzenia ludności uprawnionej do zaopatrzenia (nieproducentów) może się odbywać:

a) przez dostarczenie zboża i przetworów młynarskich komitetom aprowizacyjnym

b) przez bezpośrednią sprzedaż konsumentom w sklepach i składach założonych przez PCZ.

c) przez udzielenie ludności uprawnionej do zaopatrzenia pozwolenia na odbiór zboża opłaconego w filii PCZ. wprost od producentów i przemiał tegoż w młynach gospodarskich. Ten ostatni sposób może być stosowany tylko do ludności nierolniczej, mieszkającej na wsi.

§ 15.

Przeróbka zboża w celach przemysłowych.

Przeróbka zboża w celach przemysłowych dozwoloną jest tylko za pisemnem zezwoleniem udzielonem danemu przedsiębiorstwu przez c. i k. J. G. W.

O ileby istniał zamiar puszczenia w ruch poszczególnych gałęzi przemysłu, przerabiającego zboże, zostanie to zawczasu ogłoszone, z zezwaniem przedsiębiorców do wniesienia stosownych podań. Dopóki to nie nastąpi, jest wnoszenie wszelkich podań w tej sprawie bezcelowem.

Dostarczenie zboża przeznaczonego na przeróbkę w celach przemysłowych jest zadaniem PCZ., która może:

a) dostarczyć tego zboża ze swych składów albo

b) po pobraniu należności za zboże udzielić zezwolenia na odbiór tegoż wprost od producenta.

§ 16.

Ceny sprzedażne zboża i przetworów młynarskich

Ceny, po których PCZ. winna sprzedawać zboże oraz przetwory młynarskie, ustanowione zostaną osobnem zarządzeniem, wydanem na podstawie uchwały kraj. Rady gosp. z uwzględnieniem kalkulacyi cen, przedłożonej przez Dyrekcyę PCZ.

§ 17.

Środki kontrolne.

Dopilnowanie wykonania wszystkich powyższych zarządzeń, w szczególności nadzór nad działalnością powiatowych filii PCZ. oraz komisyi powiatowych i gminnych poleci Komenda powiatowa referentowi rolniczemu oraz przydzielonym mu organom pomocniczym (inspektorom zbożowym).

W szczególności jest ich zadaniem:

a) popieranie i kontrolowanie prac komisyi powiatowych i gminnych przy zbieraniu dat odnoszących się do powierzchni zajętej pod uprawę poszczególnych roślin, przy szacowaniu wysokości plonów, przy obliczeniu ilości produktów, które producent ma prawo zatrzymać na pokrycie własnego zapotrzebowania, przy wystawianiu paszportów zbożowych, przy udzielaniu poświadczeń uprawniających do odbioru zboża (§ 3, 14 a, 15 b) itd.

b). popieranie i kontrolowanie pod każdym względem działalności administracyjnej i handlowej odnośnej filii PCZ. w szczególności ułatwienie odstawy nabytych produktów furmankami, koleją czy statkiem, kontrolowanie przemiału i rozdziału nabytych produktów.

c). kontrolowanie producentów co do prawdziwości dat, podanych komisyom jak i co do wypełniania obowiązków dostawy wobec Polskiej Centrali zbożowej. Zarządzenia w razie potrzeby, w porozumieniu z kierownikiem filii PCZ. i komisyi pow. wzgl. gminnej, potrzebnych środków przymusowych (§ 18).

Dla spełnienia tych zadań przysługuje referentowi rolniczemu względnie wyznaczonym przezeń siłom pomocniczym prawo

a) uczestniczenia w zebraniach i czynnościach urzędowych komisyi powiatowej i komisyi gminnych,

b) prawo wglądu w księgi i zapiski zastępców PCZ. młynów producentów i komitetów aprowizacyjnych oraz sklepów trudniących się sprzedażą zboża względnie mąki,

c) prawo kontrolowania magazynów i składów PCZ. zabudowań gospodarskich producentów, oraz sklepów trudniących się sprzedażą zboża lub przetworów młynarskich.

§ 18.

Środki przymusowe.

Jeśli producent wzbrania się przed odstawą zboża lub nie odstawi go z uwzględnieniem ustępu III. § 7 w terminie przepisanym mu w paszporcie zbożowym, wówczas winien zastępca, któremu powierzono zakupno zboża w odnośnym okręgu, zgłosić to u kierownika filii, który zwróci się do odnośnej Komendy powiatowej o zarządzenie środków przymusowych.

Za zboże dostarczone w drodze przymusowej winna PCZ. w każdym razie zapłacić pełną cenę odbioru. Z ceny tej należy się jednak producentowi w zasadzie tylko połowa. Co do drugiej połowy orzeknie Komenda powiatowa czy

a) ma być również wypłaconą producentowi czy też

b) ma być w części lub w całości uznana za przepadłą i użytą na cele wyżywienia ubogiej ludności.

Orzeczenie pod a) wyda Komenda w tych wypadkach, gdzie ze strony producenta nie zachodziła zła wola, lecz tylko brak środków potrzebnych do wykonania odstawy i orzeczenie pod b) w tych wypadkach, w których stwierdzoną została zła wola producenta.

Od orzeczenia Komendy przysługuje producentowi prawo rekursu do J. G. W. Rekurs ten winien być wniesiony za pośrednictwem miejscowej komisyi powiatowej lub gminnej, która ze swemi uwagami przesyła go do J. G. W.

§ 19.

Pouczenie o środkach karnych.

Karom, przewidzianym w § 10 rozporządzenia z dnia 3. lipca 1917 podlega w szczególności:

1) Kto rozmyślnie ukrywa lub zataja, względnie uszkadza, niszczy, usuwa albo też bez pozwolenia przerabia, miele, zużywa, spasa, kupuje lub sprzedaje zapasy zboża lub produktów młynarskich, będących w jego posiadaniu lub w przechowaniu u niego.

2) Kto rozmyślnie zużywa na inne cele zapasy zboża, pozostawione mu, względnie nabyte przez niego jako nasienie.

3) Kto nabywa zapasy zboża lub przetworów młynarskich od osób nie mających uprawnienia do ich sprzedaży lub kupuje je, nie mając do tego upoważnienia.

4) Zastępca PCZ. który przy kupnie wzgl. sprzedaży zboża i przetworów młynarskich przekroczy zobowiązanie, nałożone nań rozporządzeniami i przepisami władzy.

5) Młynarz lub ustanowiony przez PCZ. dozorca młyna, który nie przestrzega obowiązujących go przepisów.

Surowsze kary przewidziane są za przekroczenie § 2. rozporządzenia z dnia 21. lutego 1917 Dz. rozp. Nr. 29 dotyczącego środków karnych przeciw podbijaniu cen i naruszeniu obowiązków dostawy.

Odnośne postanowienie karne brzmi:

Kto zapasy, których nie potrzebuje do wyżywienia swoich domowników, na zasiew, paszę dla bydła lub dla prowadzenia własnego przedsiębiorstwa rolnego lub przemysłowego (§ 5 rozporządzenia Najw. Wodza Armii Nr. 61 z dnia 11./VI. 1916 dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych) zataja z naruszeniem obowiązku zgłoszenia lub udzielenia wyjaśnienia, albo usuwa je przed zajęciem lub oddaniem, popełnia zbrodnię i będzie karany więzieniem do dwóch lat. Obok aresztu nałożyć można grzywnę do dwudziestu tysięcy Koron.

Przedmioty, przez których kupno lub sprzedaż naruszono niniejsze zarządzenia, tudzież cena kupna za nie ulegają w myśl § 11 rozporządzenia z dnia 11. czerwca 1916 Dz. rozp. Nr. 61 konfiskacie i będą użyte przez Komendę powiatową dla wyżywienia ludności.